

למפיקי הסרטים המשתתפים בפסטיבל, היה עליו להביא את ההחלטה לידיעת הקונסוליה ולקבוע לה תקציב למטרה זו. בתשובתו למשרד מבקר המדינה הודיע משרד התעשייה והמסחר כי לנוכח הלקחים שהופקו בעבר מהפסטיבל, לא יממן המשרד את הקמתו של ביתן בפסטיבל ברלין בשנת 1998.

השגרירות בבון היא אחת הנציגויות הגדולות והחשובות של ישראל באירופה. נמצא כי אין די תיאום בין השליחים הכלכליים בגרמניה ובין לבין השגרירות, ואף לא בין השגרירות לבין שליחי המשרדים האחרים הפועלים בגרמניה. גם התיאום בין השגרירות לקונסוליה הכללית בברלין אינו הדוק דיו.

ממצאי הביקורת מראים כי בתחום ההסברה דרושים פעילות רבה יותר וארגון טוב יותר של כוח האדם העוסק בכך.

נמצאו ליקויים בתחומי הדיווח של השליחים על השימוש בקצובת הייצוג, ועדכון נתוני מרשם האוכלוסין במדור הקונסולרי בשגרירות. ליקויים אלה אינם נוגעים רק לנציגויות בגרמניה, אלא לנציגויות רבות.

נוכח המצוקה התקציבית והעלות הגבוהה של העסקת שליח לעומת עובד מקומי, על המשרד למצוא דרך להעסיק יותר עובדים מקומיים במקום שליחים, במשרות שבהן הדבר אפשרי.

הביקורת העלתה ליקויים בתחום הטיפול בנכסים, ובעיקר בדרך קבלת ההחלטות בדבר רכישתם ושכירתם; בעניין זה דרוש טיפול מהיר והחלטי של הנהלת המשרד וקביעת נהלים ברורים.

השתתפות המשרד במימון אירוע בבית שר החוץ

באפריל 1997 התקיים בחצר ביתו של שר החוץ דאז אירוע לכבוד חגיגת המימונה (להלן - האירוע). בשביל האירוע הזמין יועץ (ללא שכר) של השר ממלון בירושלים 350 מנות במחיר 32 דולר המנה, וההזמנה אושרה בידי מרכזת לשכת השר בפקס שנשלח למלון. הסכום הכולל ששילם משרד החוץ (להלן - המשרד) בעד ההזמנה הגיע לכ-44,500 ש"ח. לדברי הסמנכ"ל למינהל במשרד, נודע לו על ההזמנה רק בדיעבד. בירור בלשכת השר העלה, כי אין רשימה של מוזמני המשרד לאירוע; גם רשימה של מוזמנים מקרב הסגל הדיפלומטי שנכחו באירוע, אם נכחו, לא עלה בידי המשרד להמציא. מרכזת לשכת השר הסבירה, כי השר ביקש להזמין לאירוע, בין היתר, אנשים מהמשרד ומהסגל הדיפלומטי, וכי מקצת ההזמנות נעשו בטלפון מהמשרד, אבל "רוב העבודה נעשתה ב'גשר'". המשרד אף לא היה יכול לומר אילו עובדים נכחו באירוע מטעמו.

בתשובתו למשרד מבקר המדינה ציין המשרד, כי במועד האירוע לא החזיק השר דירת שרד בירושלים וכי בכהונתו הקודמת בתפקיד שר החוץ, בשנים 1990-1992, שימשה אותו דירת שרד בירושלים "ואזי חגיגות המימונה כוסו על ידי המשרד כבשגרה". לא עלה בידי המשרד להמציא נתונים על האירועים האמורים, בכלל זה עלותם ומספר האורחים שהוזמנו אליהם.

בעניין האירוע הנדון ציין המשרד, כי חגיגת המימונה היתה במתכונת של "בית פתוח ... ללא הזמנה מוקדמת ... הודעות טלפוניות על האירוע נמסרו על ידי לשכת השר לשגרירויות זרות ... אך מכיוון שלא היה צורך בסידורי ישיבה לאורחים לא הוכנה רשימה מדויקת של טלפונים שנעשו". עוד ציין המשרד, כי "באירוע עצמו השתתפו על פי הערכות שונות יותר מאלף משתתפים ... כשמרבית הכיבוד והמאכלים הוכנו על ידי רעיית השר ובני משפחה אחרים שלא על חשבון המשרד ... אותן 350 מנות לא היו עבור כל האורחים שהשתתפו ...". בתשובתו למבקר המדינה ציין שר החוץ דאז, כי "הערב בו מדובר היווה מפגש חשוב בביתי כמ"מ ראש הממשלה ושר החוץ בו השתתפו נציגים מכלל המגזרים מצפון הארץ, יהודים וערבים, ראשי יישובים, חברי קיבוצים ומושבים, חברי כנסת מסיעות שונות, רבנים וקדים וכן אישים מחו"ל ונציגים דיפלומטיים".

לדעת משרד מבקר המדינה, כיוון שבאירוע נכחו אורחים שהוזמנו מתוקף תפקידו הפוליטי של השר ואורחים שהוזמנו, לכאורה, מתוקף תפקידו כשר החוץ, היה צריך להכין רשימה של האורחים שהמשרד הזמין ואף של האורחים שנכחו באירוע, כדי לתת ביסוס למספר שקבע יועץ השר - 350 מנות.

ההלכה הפסוקה קבעה כי יש להבחין בין שני התפקידים המוטלים על השר - הפוליטי והממלכתי - ולהפריד ביניהם: "מכאן מתחייב כי איש פוליטי, העומד בדרג הגבוה בהירארכיה במשרד ממשלתי או בשירות הציבור, יהא מודע ויזהר שבעתיים שלא לערבב בין מעמדו הפוליטי לבין מעמדו כעובד הציבור"¹. לדעת מבקר המדינה, לא היתה במקרה זה הפרדה ברורה ולכאורה ניתן לקבוע שההוצאה מתקציב המשרד לפחות רובה לא היתה מוצדקת, וכי אין ראיה מספקת שהיא היתה מוצדקת ולו אך במקצת.

¹ ע"פ 521/87 מדינת ישראל נ' שמואל עינב, פ"ד מה(1) 418, 436.